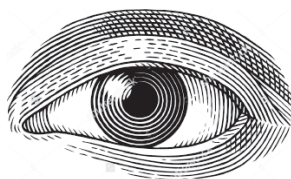

Anands Dilvars

VERGS

ZVAIGZNE

821.134.2(7/8)-31
Di 535

Anand Dilvar
THE SLAVE

Originally published 2005 in Spanish as “El Esclavo”.

© Text 2014 by Anand Dilvar

© 2016 Gruppo Editoriale Uno Srl

Published by Arrangement with Alexian Limited and Montse Cortazar

Literary Agency

www.montsecortazar.com

Cover design by greatwhitedesigns.com

Cover image © Gruppo Editoriale UNO.

All rights reserved.

Anands Dilvars
VERGS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projekta vadītāja *Meldra Bērziņa*

Redaktors *Guntis Kalns*

Vāka dizainu adaptēja *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra iela 6, Rīga, LV-1010.

Red. nr. R-367.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums, Meldra Āboliņa, 2018

© Izdevums, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2018

ISBN 978-9934-0-7371-7

Habent claritatem insitam est usus legentis in
iis qui. Iriure dolor in hendrerit in vulputate
velit esse molestie consequat vel illum.
Decima et quinta decimaeodem modo typi qui
nunc nobis videntur parum clari fiant
sollemnes in. Sed diam nonummy nibh
euismod tincidunt tu laoreet dolore magna
aliquam erat volutpat tu wisi enim?
Nunc putamus parum claram anteposuerit
liierarum formas humanitatis per seacula
Tation ullmcorper suscipit lobortis nisl ut aliquip
ex ea commodo consequat duis autem vel?
Lis qui facit errorum claritem.

*Manam skolotājam Marko Ameskam,
priečājoties par to, ka esi mans draugs.*

SATURS

PRIEKŠVĀRDS

7

I NODAĻA

9

II NODAĻA

15

III NODAĻA

23

IV NODAĻA

33

V NODAĻA

41

VI NODAĻA

49

VII NODAĻA

55

VIII NODAĻA

61

IX NODAĻA

69

X NODAĻA

75

XI NODAĻA

83

XII NODAĻA

93

XIII NODAĻA

97

XIV NODAĻA

103

XV NODAĻA

109

Visgrūtāk ir nomirt un atdzimt.

BUDA

*Esmu sapratis, ka šī dzīve ir mūsu vienīgā iespēja
būt pašiem.*

“VERGS”

PRIEKŠVĀRDS

IR VĒRTS IZLASĪT ŠO GRĀMATU. UN PĒC TAM VAIRĀKAS REIZES PĀRLASĪT. Valoda ir patīkami atklāta, un pats stāsts – patiess. Kuram gan nav gadījies kļūt par problēmu, baiļu un vainas sajūtas vergu? Autors raiti un viegli vada mūs cauri prāta universam uz tikšanos ar veselo Sevi, ko, šķiet, sadzirdam tikai tad, kad paši parunāt vairs nevaram.

Amerikas Gešalta institūtā iegūtās zināšanas Francisko Endžels ir bagātinājis ar Āzijas un it īpaši Indijas ceļojumu pieredzi.

Šīs grāmatas varonis simbolizē mūs. Ar viņa starpniecību skaidri saprotam, ka, bēgot no realitātes alkoholā vai narkotikās, kļūstam akli pret brīnumiem visapkārt un nenovērtējam to, kas mums ir, līdz to pazaudējam.

Dārgo lasītāj, šī grāmata tev neļaus atslābt. Sācis lasīt, nespēsi to nolikt malā.

Tā ir oda dzīvei.

DR. HEKTORS SALAMA PEÑOSS

Amerikas Gešalta institūta direktors

I NODAĻA

KAD PAMODOS, SAPRATU: KAUT KAS BIJA PAVISAM NEPAREIZI.

Žilbinoša gaisma kairināja acis, bet es nevarēju samirkšķināt plakstiņus. Mēģināju novērsties, pacelt rokas un aizsegt acis ar plaukstām, taču nespēju arī to.

Ķermenis bija paralizēts un neciešami sāpēja. Man sala, kā vēl nekad dzīvē nebija salis.

Centos kādu pasaukt, kliegt pēc palīdzības, taču tas neizdevās. Kaut kas manā mutē plēsa rīkli vai pušu. Un ausīs dārdēja briesmīgs troksnis.

Aizritēja vairākas stundas. Prāts jūdzās nost no izmīsuma. Bezcerību nomainīja šausmas, līdz beidzot cauri baisajām galvassāpēm izlauzās dažas sakarīgas domas...

Kur es atrodos?

Kas ar mani notiek?

Es noteikti esmu miris...

Sāpju, baiļu un ļaunu vēstošo domu iespaidā es zaudēju samaņu. Un labi, ka tā! Šis brīdis sniedza nelielu atelpu.

Nezinu, vai bija aizritējušas stundas vai dienas, līdz atkal atmodos.

Es joprojām gulēju ar plati ieplestām acīm un nespēdams pakustēties. Sāpes bija mazliet norimušās, un

gaisma, kaut žilbināja, tomēr bija paciešamāka. Tajā mirklī aptvēru, ka nepatīkamo fona troksni radīja kaut kas līdzīgs mākslīgās elpošanas iekārtai. Biju pārliecināts, ka man ar to nav nekāda sakara.

Fiziskās mokas bija nedaudz mazinājušās, bet sevi pieteica jauna veida ciešanas: prāta mulsums un pēkšņa neizturama vajadzība saņemt atbildes.

Vai es tiešām esmu miris?

Kā elpošanu es dzirdu?

Kas iebāzts manā mutē un plosa rīkli?

Mazpamazām atmiņā uzplauksnīja tas, ko uzskatīju par iepriekšējās dienas notikumiem, – ballīte, dzērieni, strīds ar Lauru un Edvarda uzstājība, pierunājot mani pamēģināt stulbās narkotikas, par kurām viņš bija tāda sajūsmā.

“Lūdzu, pārstāj dzert! Vai tad tu nesaproti, ka sevi nogalini?” Laura kļiedza uz mani. “Vai tiešām to gribi?”

“Es negribu mirt. Es tikai gribu aizbēgt.”

“No kā aizbēgt? Jucis esi?”

“Tieši tā – es esmu jucis, un tu mani nesaproti! Nevienš nesaprot...”

Iemetu mutē divas Edvarda iedotās zilās tabletes un turpmāko vairs neatcerējos.

Ak Dievs! Beidzot tas noticis! Esmu sevi nogalinājis.